

prism

ภาพวาดปริศนา กับการตามหาชาตกร

変な絵

อุกฤษฏ์

เขียน

ฉัตรขวัญ อติชัย

แปล

กดไลค์อ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ตอนเขาอายุสี่ขวบ ครูอ่านนิทานภาพให้ฟังที่โรงเรียนอนุบาล
ในหนังสือมีภาพวาดหลุมศพ

- อุกฤษฏ์

คำนำสำนักพิมพ์

ภาพวาดปริศนากับการตามหาฆาตกร คือสี่เรื่องราวการตามหาฆาตกรจากภาพวาด ที่ต้องใช้หลักการสังเกต วิเคราะห์ และคาดเดาไปต่างๆ นานา เหมือนเรื่องราวการตามหาฆาตกรที่ สุดแสนจะธรรมดา แต่เมื่อถึงจุดเฉลยแล้วผู้อ่านจะต้องร้องออกมาเพราะความคาดไม่ถึงอย่างแน่นอน

ผู้เขียน อุเกีตลี คือนักเขียนที่โด่งดังในอินเทอร์เน็ต จากพล็อตแปลกบ้านประหลาดที่เขาโพสต์ไว้บนเว็บไซต์ยูทูบเมื่อสองปีก่อนและปัจจุบันมีผู้รับชมคลิปวิดีโอมากกว่า 12 ล้านครั้ง และครั้งนี้ เขาได้นำเสนอสี่เรื่องราวที่ทำให้คนอ่านคาดเดาไม่ได้...
อีกครั้ง

- หญิงสาวที่เสียชีวิตจากการคลอดลูก เหลือไว้เพียงปริศนาจากภาพวาดห้าชิ้น ที่ไม่มีใครแก้ปริศนาได้
- เด็กชายที่วาดรูปตนและแม่ยืนอยู่ข้างอพาร์ทเมนต์ที่อยู่อาศัย แต่บริเวณห้องกลับมีหมอกสีเทาปกคลุมอยู่
- ครูสอนศิลปะที่เสียชีวิตบนหุบเขา พร้อมกับภาพวาดบนหุบเขาชิ้นแปดที่ทุกคนต่างถามว่า วาดไว้ทำไม และ
- เด็กหญิงที่วาดรูปบ้านและต้นไม้ ภายในต้นไม้มีนกกระจอกชวาอาศัยอยู่ เพราะเธออยากปกป้องคนที่อ่อนแอ

ทั้งสี่เรื่องคือปริศนาที่ให้อ่านได้มาขบคิดถึงความวิปริต
วิปลาสในจิตใจคนจากภาพวาดที่คาดไม่ถึงว่าจะมีความลับอะไร
ซ่อนอยู่ในนั้น

ภาพวาดปริศนากับการตามหาฆาตกร คือหนังสือที่ห้าม
อ่านเข้าไปแม้แต่บรรทัดเดียว และเมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้จบลง
ผู้อ่านอาจลองสังเกตภาพวาดของคนใกล้ตัวดู เพื่อจะรู้ถึงบางสิ่ง
ที่เขาคนนั้นปิดบังเราอยู่ และเมื่อรู้ อาจทำให้เรามองใครบางคน
เปลี่ยนไปตลอดกาล

prism

ทดลองอ่าน

คำนำผู้แปล

หลังจากที่ผลงานเรื่อง *บ้านวิกลคนประหลาด* ของอุกฤษฏ์ดิ้งดัง เบรียงปรังทั้งในประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทย เราก็ได้มาพบกับผลงานลำดับที่สองของอุกฤษฏ์ที่มีชื่อว่า *ภาพวาดปริศนากับการตามหาฆาตกรเล่มนี้*ค่ะ

เอกลักษณ์ของอุกฤษฏ์คือการเล่าเรื่องลึกลับได้อย่างน่าติดตามด้วยสำนวนภาษาที่อ่านเข้าใจง่าย บทบรรยายที่กระชับตรงประเด็น และมีภาพประกอบเข้ามาเป็นตัวช่วยอธิบายประกอบตัวอักษร เนื้ออ่านยดต่อการอ่านรวดเดียวจบเล่มโดยไม่หยุดพัก เมื่ออ่านรวดเดียวก็จะได้รับอรรถรสอย่างต่อเนื่องไม่มีสะดุด แล้วหลังจากได้สัมผัสความตื่นเต้นแบบม้วนเดียวจบ ผู้อ่านก็จะได้ถอนหายใจและโล่งอกที่รับรู้บทสรุปของเรื่องราวทั้งหมด นั่นคือความรู้สึกที่ผู้แปลมีต่อผลงานของอุกฤษฏ์ค่ะ

สำหรับ *ภาพวาดปริศนากับการตามหาฆาตกร* ก็มีการหย่อนเบาแสและความผิดปกติมาตามรายทาง เป็นเหมือนชิ้นส่วนจิ๊กซอร์ที่หล่นไว้กระจัดกระจาย ให้ผู้อ่านประกอบเข้าด้วยกันเป็นภาพที่ค่อยๆ เห็นเป็นรูปเป็นร่าง จนกระทั่งเชื่อมโยงสู่การคลี่คลายกลายเป็นภาพที่สมบูรณ์ในช่วงท้ายสมดังชื่อเรื่อง ระหว่างแปลผู้แปลเองก็ขุ่นลุกขี้เมื่อภาพทั้งหมดนั้นผสมผสานกันในตอนจบค่ะ เป็นนิยายที่ลุ้นระทึกและขมวดปมได้ครบถ้วนดีเหลือเกิน ในความคิดเห็นของผู้แปล นิยายลึกลับระทึกขวัญที่ดีที่สุดคือเรื่องที่คุณผู้อ่านต้อง

กลับมาอ่านซ้ำอีกรอบเพื่อเก็บเงื่อนงำที่ผู้เขียนได้หย่อนทิ้งไว้
ซึ่งเรื่องนี้ก็ไม่ผิดจากนั้นเลยล่ะ หลังจากอ่านจบแล้ว ก็อยากให้อ่านกันอีกสักกรอบเพื่อเก็บรายละเอียดนะคะ

หวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะเพลิดเพลินกับนิยายเรื่องนี้เช่นเดียวกับผู้แปลล่ะ

ฉัตรขวัญ อติศัย

ทดลองอ่าน

“ถ้าอย่างนั้นขอเอาภาพวาดแผ่นหนึ่งให้ดูเลยนะคะ”

ภาพวาดถูกแปะบนกระดานดำในห้องเรียนของมหาวิทยาลัย
นักจิตวิทยาชื่อฮาจิโอะ โทมิโกะ ซึ่งภาพแล้วกล่าวว่า

“ปัจจุบันฉันผันตัวมาเป็นนักบรรยายอย่างที่นักศึกษาทุกคน
เห็นในตอนี้ แต่เมื่อก่อนเคยเป็นที่ปรึกษาทางจิตวิทยาที่คอย
รับฟังปัญหาและให้คำปรึกษาผู้คนมากมาย รูปนี้เป็นสำเนา
ภาพวาดของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งในความรับผิดชอบสมัยเพิ่งเริ่ม
ทำงานเป็นที่ปรึกษา สมมติว่าเธอชื่อ ‘เอโกะจัง’ แล้วกันนะคะ ตอน
อายุสิบเอ็ดขวบเอโกะจังฆ่าแม่ตัวเอง แล้วหลังจากนั้นก็เข้าไป
อยู่ในความดูแลของตำรวจ”

พวกนักศึกษาส่งเสียงจ๊อกแจ๊กเมื่อได้ยินคำพูดชวนช็อกว่า
‘ฆ่าแม่ตัวเอง’

“อาจารย์เลือกใช้ ‘แบบทดสอบวาดภาพ’ ในการวิเคราะห์
สภาพจิตใจของเด็กคนนั้น ‘แบบทดสอบวาดภาพ’ เป็นวิธีวิเคราะห์
แบบหนึ่ง ผู้เข้ารับการทดสอบจะวาดภาพเพื่อให้ที่ปรึกษาทำความเข้าใจ
เข้าใจสภาพจิตใจของเจ้าตัว ภาพวาดสื่อให้เห็นความรู้สึกของผู้วาด
เหมือนอย่างที่มีคำกล่าวว่า ‘ภาพวาดคือหน้าต่างสะท้อนจิตใจคน’
โดยเฉพาะภาพวาด ‘คน’ ‘ต้นไม้’ และ ‘บ้าน’ จะยิ่งสื่อให้เห็นจิตใจ
ได้ชัดเจนเป็นพิเศษ เออะ ทุกคนเห็นภาพวาดนี้แล้ว ไม่รู้สึกว่ามี
อะไรแปลก บ้างหรือคะ”

ฮาจิโอะหันมองในห้องเรียน

เหล่านักศึกษาทำหน้าฉงนขณะจ้องภาพวาดบนกระดานดำ

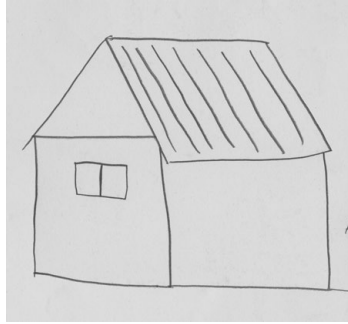
“ดูไม่ออกหรือคะ มองแค่ผาดเตี้ยดวงเห็นเป็นภาพวาด

น่ารักทั่วไป แต่ที่จริงมีความพิลึกพิลั่นอยู่เต็มไปหมด อันดับแรก ดู 'ปาก' ของเด็กผู้หญิงที่อยู่กลางภาพให้ดีค่ะ”

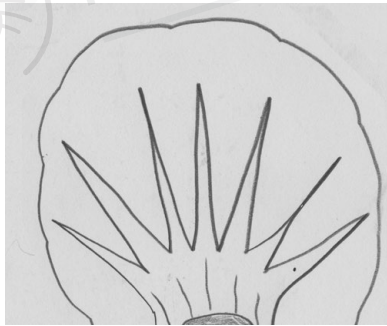

“ปากเลอะไปหมด ดูสกปรกใช้มั้ยคะ เอโกะจึงวาดรูป ‘ปาก’ ให้ได้ตั้งใจไม่ได้สักที เธอลบมันทิ้งด้วยยางลบแล้วลากเส้นใหม่อยู่หลายรอบ องค์กรประกอบอื่นนี่ลากเส้นทีเดียวก็สวยแล้วแท้ๆ ทำไมถึงพลาดแล้วพลาดอีกเฉพาะปาก จุดนี้ช่วยให้เราเข้าใจสภาพจิตใจของเธอได้ค่ะ

“เอโกะจึงถูกแม่ทารุณกรรม ฉะนั้นเวลาอยู่บ้าน เธอจะคอยฝืนปั้นยิ้มเอาใจแม่ตลอดเวลาเพื่อไม่ให้แม่โมโห ถึงจะกลัวอยู่ในใจ แต่เธอก็ปั้นยิ้มหลอกลงบนใบหน้าเสมอ ‘ถ้ายิ้มได้ไม่ดีพอ จะถูกตี’...พอนึกถึงความรู้สึกนั้น เธอก็ประหม่าจนมือสั่น ทำให้วาดปากไม่สำเร็จสักที จิตใจที่รวดร้าวของเธอแสดงให้เห็นผ่านรูปบ้านที่วาดไว้ข้างกันด้วยค่ะ”

“บ้านหลังนี้ไม่มีประตู ถ้าไม่มีประตูก็เข้าไปข้างในไม่ได้
จริงมั๊ย ใช่แล้วค่ะ บ้านหลังนี้คือจิตใจของเธอนั่นเอง ช่วยให้รู้ว่า
เธอ‘ไม่อยากให้ใครเข้าไปในจิตใจของตัวเอง’ ‘อยากขังตัวเองอยู่ใน
นั้นคนเดียว’...ซึ่งเป็นความต้องการจะหลบหนี ต่อไปขอให้สังเกต
รูปต้นไม้เป็นอย่างสุดท้าย”

“ปลายกิ่งแหลมเหมือนหนามเลยใช่มั๊ยคะ เรามักได้เห็น
กิ่งไม้รูปร่างแบบนี้อยู่บ่อยๆ ในภาพวาดของอาชญากร แสดงให้
เห็นถึงสภาพจิตใจเป็นปฏิปักษ์พร้อมจะทำร้ายคนอื่น เช่น ‘จะ

เล่นงานมันให้เจ็บเลย’ ‘จะแทงมันซะเลย’ ที่ปรึกษาต้องนำข้อมูลเหล่านั้นมาวิเคราะห์ร่วมกันและวินิจฉัยผู้เข้ารับการทดสอบให้ได้
อย่างถูกต้องค่ะ”

ฮางโอะมองตาพวกนักศึกษาแล้วเอ๋อซ้ำ ๆ

“อาจารย์ลงความเห็น ว่า เอโกะจังที่วาดภาพนี้ ‘มีความเป็นไปได้อย่างมากเพียงพอที่จะแก้ไขฟื้นฟู’ เพราะอะไรรู้มั๊ยคะ ดูรูปต้นไม้อีกครั้งสิ คราวนี้ให้สังเกตลำต้นแทนที่จะเป็นกิ่ง ในโพรงไม้มีนกอาศัยอยู่ แนวโน้มของคนวาดภาพแบบนี้คือมีความปรารถนาจะปกป้องและมีสัญชาตญาณความเป็นแม่สูง สื่อให้เห็นความรู้สึกที่ว่า ‘อยากปกป้องสิ่งมีชีวิตที่อ่อนแอกว่าตัวเอง’ ‘อยากให้อีกฝ่ายได้อยู่ในที่ปลอดภัย’

“เอโกะจึงซ่อนจิตใจแสนอ่อนโยนไว้เบื้องหลังจิตใจเป็น
ปฏิบัติพร้อมจะทำร้ายคนอื่น หากมอบโอกาสให้เธอได้สัมผัส
สัตว์หรือเด็กตัวเล็ก ๆ จิตใจอันอ่อนโยนของเธอน่าจะเติบโตขึ้น
แล้วในที่สุดจิตใจที่เป็นปฏิบัติต่อคนอื่นก็จะสงบลง อาจารย์คิด
แบบนี้ค่ะ แม้แต่ตอนนี้ก็ยังมั่นใจในผลการวินิจฉัยของตัวเอง
ในสมัยนั้น ได้ข่าวว่าตอนนี้เอโกะจึงกลายเป็นคุณแม่ที่มีความสุข
แล้วนะคะ”

ทดลองอ่าน

สารบัญ

บทที่ 1	ภาพวาดผู้หญิงยืนกลางสายลม	2
บทที่ 2	ภาพวาดหมอกปกคลุมห้อง	58
บทที่ 3	ภาพวาดในวาระสุดท้ายของครูสอนศิลปะ	118
บทสุดท้าย	ภาพวาดต้นไม้ปกป้องนกระจอกขวา	207

กดไลค์อ่าน

บทที่ 1

ภาพวาดผู้หญิงยืนกลางสายลม

ซาซากิ ชูเฮ

วันที่ 19 พฤษภาคม ค.ศ. 2014

ห้องหนึ่งในอพาร์ทเมนต์เก๋าย่านชิตะมาจิ¹ กรุงโตเกียว
เปิดไฟสว่างไสวทั้งที่ตึกแล้ว

ผู้อาศัยอยู่ห้องนั้นคือนักศึกษาชื่อซาซากิ ชูเฮ อายุยี่สิบเอ็ด
ปี ปกติจะง่วนกับการเตรียมตัวเพื่อสอบข้อเขียนเข้าทำงาน
ในบริษัทหรือการเขียนเรซูเม่ แต่น่าแปลกที่วันนี้เขาจ้องจอ
คอมพิวเตอร์ไม่วางตา

“นี่นะเหอ...บล็อกที่คุริฮาระพูดถึง...”

เขาพิมพ์พากับตัวเอง

‘คุริฮาระ’ เป็นรุ่นน้องในชมรมเรื่องลึกลับที่ซาซากิสังกัดอยู่
บายวันนั้นบังเอิญเจอกันที่โรงอาหารของมหาวิทยาลัยเลยนั่งกินข้าว
ด้วยกัน ระยะเวลาที่ซาซากิวุ่นกับการสมัครงานจึงไม่ค่อยได้ไพล่หน้าไป
ที่ชมรม จึงถือโอกาสสนทนากับรุ่นน้องอย่างเพลิดเพลินหลังจาก
ไม่ได้ทำเสียนาน

หลังต่างฝ่ายต่างรายงานสถานการณ์ช่วงนี้ให้อีกฝ่ายฟัง
และคุยกันคร่าว ๆ เกี่ยวกับแผนไปเข้าค่ายของชมรม หัวข้อย่อมน
เปลี่ยนเป็นเรื่องลึกลับที่เป็นงานอดิเรกร่วมกัน

¹ ย่านที่อยู่อาศัยซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่ต่ำและมีร้านรวงอยู่มากมาย ในโตเกียว เช่น ย่าน
อาซากุสะ นิฮมบาชิ เรียวโกกุ

“คุณซาซากิ หมู่นี้ได้ รวบรวมข้อมูลบ้างหรือเปล่าครับ”
คุริฮาระเอ่ยด้วยใบหน้าเคร่งขรึม ‘การรวบรวมข้อมูล’
หมายถึง ‘การดูหรืออ่านผลงานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องลับ’

“ไม่เลย ไม่มีเวลานะ จะภาพยนตร์ หนังสือ หรืออิน-
เทอร์เน็ตก็ไม่ได้ดูทั้งนั้น”

“ฉันผมจะเล่าเรื่องน่าสนใจให้ฟัง วันก่อนผมเจอบล็อก
ประหลาดเข้านะครับ”

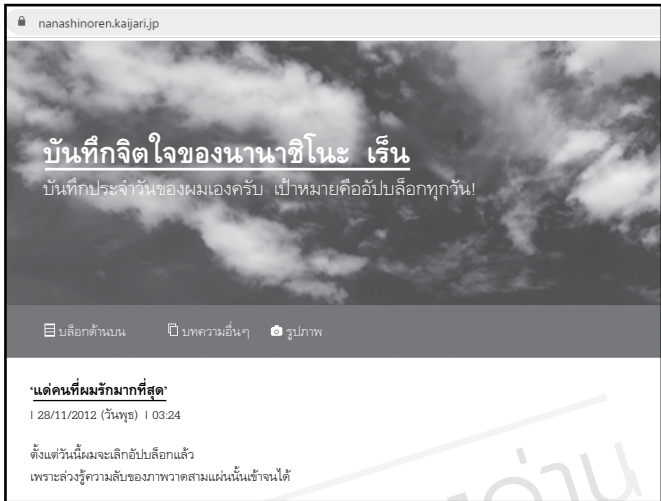
“บล็อกหรอ บล็อกแบบไหน”

“บล็อกชื่อ ‘บันทึกจิตใจของนานาชิโนะ เร็น’ ดูเผินๆ
เหมือนบล็อกธรรมดาทั่วไป แต่มีหลายอย่างน่าขนลุก...และ
พิลึกกึกกือ ผมรับประกันความขนหัวลุก ลองอ่านดูให้ได้เลย
นะครับ”

“...”

เท่าที่ซาซากิรู้ คุริฮาระเป็นผู้ชายที่สุขุมเยือกเย็นมาก
เขามักเว้นระยะห่างในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อแสดงจุดยืนว่า ‘ตน
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง’ ซาซากิจึงรู้สึกว่ามันไม่ธรรมดาที่เจ้าตัวเล่าอย่าง
จริงจังและกระตือรือร้นปานนั้น

เที่ยงคืน มีเพียงเสียงนาฬิกาดังก้องในห้อง ซาซากิกินน้ำลาย
เอือก เปิดดูบล็อกที่คุริฮาระบอกให้รู้

เขากลับ...แต่ที่มากกว่านั้นคือรู้สึกทวิลาหวิดติด เมื่อก่อนเคยมีบล็อกแบบนี้อยู่มากมาย

‘บล็อก’ คือบริการทางอินเทอร์เน็ตสำหรับเผยแพร่บทความหรือรูปถ่ายให้ใครก็ได้เข้ามาอ่านหรือรับชม จะเขียนอะไรก็ขึ้นกับแต่ละคน บันทึกประจำวัน บทความแนะนำงานอดิเรก หรือบทความแสดงความไม่พอใจเรื่องการเมืองก็ได้ทั้งนั้น ความอิสระเป็นที่ถูกอกถูกใจจนมีช่วงหนึ่งที่ทุกคนทำบล็อกของตัวเอง ทว่าในช่วงไม่กี่ปีมานี้ความนิยมเริ่มลดลง ไม่ครึกครื้นเหมือนก่อน

ถ้าให้จินตนาการจากชื่อ ผู้เขียนบล็อกนี้คงมีชื่อว่า ‘นานาชิโนะ เร็น’ เหมือนจะใช้คำว่า ‘นานาชิโนะ’ เป็นนามสกุล แต่บางทีอาจอยากเล่นคำกับ ‘นานาชิโนะ’ ที่แปลว่า ‘นิรนาม’ ก็ได้ ไม่ใช่ ‘นานาชิโนะ คมเบ (บุคคลนิรนาม)’ แต่เป็น ‘นานาชิโนะ เร็น (เร็น

นิรนาม)’

‘บันทึกจิตใจ’ อาจสื่อว่าเจ้าตัวเขียนรายเรียงสิ่งที่ผู้ขึ้นมา
ในใจเอาไว้ในบล็อกนี้

ด้านล่างซึ่งบล็อกมีบทความที่ลงไว้ล่าสุด วันที่ลงบทความ
คือ 28 พฤศจิกายน ค.ศ. 2012 เขียนเมื่อประมาณหนึ่งปีครึ่ง
ที่แล้ว แปลว่าตั้งแต่นั้นมาไม่ได้อัปเดตบล็อกอีกเลย

เนื้อหาของบทความล่าสุดเป็นดังนี้

‘แต่คนที่ผมรักมากที่สุด’ 28/11/2012

ตั้งแต่วันนี้ผมจะเลิกอัปเดตบล็อกแล้ว

เพราะล่วงรู้ความลับของภพवादสามแผ่นดินนั้นเข้าจนได้

ผมไม่มีทางเข้าใจหรือว่าคุณขมขื่นแค่ไหน

ผมไม่รู้หรือว่าคุณผิดที่คุณก่อกวนกษัตริย์เพียงใด

ผมยกโทษให้คุณไม่ได้ ถึงอย่างนั้นผมก็จะรักคุณต่อไป

● เร็น

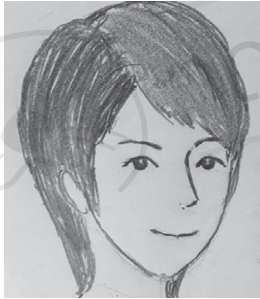
28 Nov 2012

ซาซากิอ่านทวนข้อความสั้นๆ ที่ชวนให้ใจคอไม่ดีซ้ำหลาย
ครั้ง ยิ่งอ่านก็ยิ่งรู้สึกว่ปริศนาลึกล้ำมากขึ้น **‘คนที่ผมรักมากที่สุด’**
‘ความลับของภพवादสามแผ่นดิน’ **‘ความผิดที่คุณก่อ’**...ตีความ
ไม่ออกเลยว่าคำเหล่านี้มีความหมายอย่างไรกันแน่

ซาซากิตัดสินใจอ่านบทความในอดีตเพื่อไขปริศนาบทความแรกลงไว้เมื่อวันที่ 13 ตุลาคม ค.ศ. 2008 เนื้อหาเรื่องนี้

‘ยินดีที่ได้รู้จัก’ 13/10/2008

ผมตัดสินใจเริ่มเขียนบล็อกตั้งแต่วันนี้ ก่อนอื่นขอแนะนำตัว ผมชื่อนานาชิโนะ เร็น ครับ
ความจริงอยากลงรูปถ่ายหน้าตัวเองด้วย แต่โดนเตือนว่าการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวทางอินเทอร์เน็ตเป็นเรื่องอันตราย ผมเลยขออัปเดตภาพเหมือนของตัวเองแทน

อันที่จริงภรรยาของผมเป็นคนวาดรูปนี้
ภรรยาของผมชื่อยูกิจัง อายุมากกว่าผมหกปี
พอผมบอกว่า “กะว่าจะเริ่มเขียนบล็อกนะ วาดภาพเหมือนให้ทีสิ” เธอก็วาดให้อย่างรวดเร็วภายในไม่ถึงห้านาที สมแล้วที่เคยทำงานเป็นนักวาด วาดสวยสุดๆ!

แต่वादผมออกมาเท่าเกินตัวจริงไปหน่อยไหมเนี่ย...
เอาเป็นว่าผมคิดจะเขียนชีวิตประจำวันของตัวเองเป็น
ไดอะรี่แบบตามใจฉัน
ตั้งใจจะอัปเดตทุกวัน ถ้ายิ่งไงก็ช่วยอ่านกันด้วยนะครับ!

● เร็น

13 Oct 2008

‘วันครบรอบ’ 15/10/2008

สวัสดีครับ เร็นเองครับ!
บอกไว้ว่าจะอัปเดตทุกวัน แต่เมื่อวานเหนื่อยจนหลับ ไม่ทัน
ได้เขียน ขอโทษนะครับ ผมจะพยายามใหม่ตั้งแต่วันนี้!

เอาละ วันนี้วันที่ 15 ตุลาคม เป็นวันที่สำคัญมาก
เพราะเป็นวันครบรอบหนึ่งปีที่ผมกับยูกิจึงได้แต่งงานกัน!
ผมเผลลซื้อเค้กมาตั้งก่อนเพื่อฉลอง เล่นเอากระเป๋า
สตางค์พีบ แต่รสชาติอร่อยเหาะ
อร่อยจนเผลลกินตั้งสองชิ้น ยูกิจึงเลยโมโหว่า “กินเยอะ
ไปแล้วนะ! เดี่ยวก็อ้วนหรอก” (ร้องไห้)

สี่ชิ้นที่เหลือเก็บเข้าตู้เย็นแล้ว ไว้พรุ่งนี้ค่อยกินต่อ อยาก
กินแล้วเนี่ย!

● เร็น

15 Oct 2008

เขาอัปเดตบันทึกประจำวันในลักษณะดังกล่าวสัปดาห์ละ
สี่ถึงห้าครั้ง เนื้อหาส่วนใหญ่เป็นเรื่องสัพเพเหระ เช่น ‘ได้กิน
OO แล้ว’ ‘ไปเที่ยว OO มา’ หาเรื่องเล่าเกี่ยวกับ ‘ความผิด’ หรือ
‘ความขมขื่น’ ที่มีอยู่ในบทความล่าสุดไม่เจอแม้แต่คนเดียว
และแล้วก็เกิดการเปลี่ยนแปลงกับทั้งคู่

‘รายงาน’ 25/12/2008

สวัสดีครับ เร็นเองครับ!

ยูกิจังอาการไม่ดีตั้งแต่เช้า ช่วงเช้าเธอเลยไปโรงพยาบาล
แล้วก็ได้รู้ว่าในห้องของเธอมีทารกอยู่!

ตอนรู้เรื่องนั้นจากยูกิจัง ผมดีใจดีใจ ปลาบปลื้มจน
กระโดดตัวลอย!

เป็นของขวัญคริสต์มาสที่สุดยอดไปเลย

ขอรายงานอย่างเป็นทางการ พวกเราจะได้เป็นปะป๊ากับ
หม่าม้าแล้วครับ!

● เร็น

25 Dec 2008

นับตั้งแต่วันนี้เนื้อหาของบล็อกกลายเป็นเรื่องลูกล้วน ๆ
เร็นบรรยายสภาพจิตใจของตัวเองที่ครุ่นคิดเรื่องลูกไปพร้อมกับ
เอาใจใส่สุขภาพร่างกายของยูกิ

‘อาการแพ้ออกกำลังกาย’ 3/1/2009

วันนี้ยูจิกำลังกีธรมานกับอาการแพ้ออกกำลังกายเหมือนเคย อาหาร
ปีใหม่อีกกินแทบไม่ลงเลยครับ

ผมทำได้แค่ช่วยลูบหลังให้เธอ ทำเอารู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่า
ตัวเองช่างไม่เอาไหน

เคยได้ยินว่าเวลาแพ้ออกกำลังกายของเปรี้ยว ๆ แต่
ดูเหมือนจะมีความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วย
ยูจิกจึงบอกว่า “ถ้าเป็นโยเกิร์ต น่าจะกินได้ไม่คลื่นไส้”
เพราะฉะนั้นตอนนั้นตู้เย็นบ้านเราเลยเต็มไปด้วยโยเกิร์ต
เดี๋ยวผมจะซื้อจากร้านสะดวกซื้อมาตุนเพิ่มครับ!

● เร็น

03 Jan 2009

‘ห้องเย็น’ 8/2/2009

วันนี้เข้าสัปดาห์ที่สิบสามของการตั้งห้องแล้วครับ

ยูจิกยังไม่หายแพ้ออกเลย

วันนี้ผมซื้อโยเกิร์ตมาเพียบอีกตามเคย หลังจากลองกิน
หลายแบบก็พบว่า โยเกิร์ตว่านหางจระเข้เข้ากับร่างกาย
ของเธอได้ดีที่สุดแล้ว

ห้องของยูจิกเย็นออกมาเรื่อยๆ เลยครับ

ให้ความรู้สึกว่าการก่อกองกำลังเติบโตขึ้นจริงๆ...ดีใจจัง!

● เร็น

08 Feb 2009

ไปชมดอกไม้ 16/3/2009

สภาพร่างกายของยูกิจังเริ่มคงที่แล้ว เราสองคนเลยออกไปข้างนอกด้วยกันหลังจากไม่ได้ไปเสียนาน จุดหมายคือสวนสาธารณะใกล้บ้าน ถึงจะยังไม่บานเต็มที่ แต่ซากุระในสวนนั้นก็สวยดีครับ

เราสองคนนั่งที่ม้านั่ง คุยกันหลายอย่างเรื่องลูกในท้อง เช่น จะให้ลูกเรียนรู้อักษรแบบไหนดี จะให้ลูกดูนิเมะเรื่องไหนเป็นเรื่องแรกดี อาจจะใจร้อนไปหน่อย แต่มันสนุกจริงๆ ที่ได้จินตนาการถึงการใช้ชีวิตร่วมกับลูก

อยากคิดชื่อไว้เหมือนกัน แต่ยังไม่รู้เลยว่าเป็นเด็กผู้ชายหรือเด็กผู้หญิง เพราะฉะนั้นเอาไว้ค่อยคิดชื่อหลังรู้เพศของลูกดีกว่า

เราสองคนคุยกันว่า ถ้าลูกเป็นเด็กผู้หญิง ตั้งชื่อว่า 'ซากุระ' ก็ดีนะ

● เร็น

16 Mar 2009

จนถึงช่วงนี้ยังเป็นชีวิตประจำวันของสามีภรรยาที่อ่านแล้วอบอุ่นใจ

แต่เมื่อเข้าสู่เดือนพฤษภาคมที่ภรรยาของเขาตั้งครรภ์เป็นไตรมาสที่สอง สัญญาณอันตรายก็ปรากฏ

วันนี้เป็นวันหยุดของผม เราสองคนเลยไปตรวจครรภ์กัน
ครับ!

ตอนเห็นลูกเป็นครั้งแรกจากการตรวจเอ็คโค ผมประทับใจ
จริงๆ!

แต่ลูกไม่กลับหัว

เคยรู้มาว่าการคลอดทารกทำกันเป็นเรื่องใหญ่มาก ผม
เลยไม่สบายใจ แต่พอได้ฟังว่าตอนนี้ทารกยังตัวเล็ก
เป็นช่วงที่กำลังหมุนตัวไปมาในท้อง เดี่ยวก็จะกลับมา
อยู่ในตำแหน่งปกติเอง พอได้ฟังแบบนี้ผมก็โล่งอก
ค้อยั้งชั่ว!

แต่มีเรื่องให้ช็อกอย่างหนึ่ง

พอลูกไม่กลับหัว อวัยวะสืบพันธุ์ก็หลบอยู่หลังกระดูก
เชิงกรานของแม่ เลยไม่รู้ว่าลูกเป็นเพศไหน
ทำทางต้องรออีกสักหน่อยกว่าจะตัดสินใจเรื่องชื่อได้
นะครับ!

● เร็น

18 May 2009

ทารกไม่กลับหัว...โดยปกติทารกจะกลับตัวเพื่อเอาหัวลง
ในครรภ์ของแม่ แต่นี่ทารกเอาขาหงายแทน เรื่องนั้นจะกลายเป็น
ความท้าทายครั้งสำคัญสำหรับทั้งคู่ต่อจากนี้

‘มาพยายามกันเถอะ!’ 20/7/2009

ไปตรวจครรภ์มาครับ

ลูกยังไม่กลับหัวเหมือนเดิม

พอเข้าช่วงนี้ ทารกจะไม่ค่อยหมุนตัวตามธรรมชาติแล้ว

พวกผมจึงต้องพยายามแก้ด้วยตัวเอง

เรียนรู้วิถีกายบริหารเพื่อให้ทารกกลับหัวมาแล้วครับ

ตั้งใจว่าจากนี้ไปจะทำที่บ้านทุกวัน

ผมเองก็จะคอยสนับสนุนทุกอย่างที่ทำได้!

เราสองคนมาพยายามด้วยกันเถอะ!

● เร็น ●

20 Jul 2009

‘ร้อน!’ 17/8/2009

วันนี้ไปตรวจครรภ์มาครับ

ช่วงหนึ่งเดือนที่ผ่านมาเราสองคนพยายามออกกำลังกายบริหาร

แล้ว แต่ลูกก็ยังไม่กลับหัว

ยูก็จิ้งจอกน่าดู

แต่ได้คำแนะนำว่ากรณีนี้เตรียมความพร้อมไว้อย่างไรที่ดี

ถึงคลอดทารกทำกันก็จะคลอดได้อย่างปลอดภัย ผมเลย

อุ่นใจ สมแล้วที่เป็นพยาบาลผดุงครรภ์มืออาชีพ ฟังพา
ได้จริงๆ!

เพราะอย่างนั้นเลยต้องรอให้ลูกเกิดมาก่อน ถึงจะรู้ว่า
เป็นเด็กผู้ชายหรือเด็กผู้หญิงนะครับ (หัวเราะ)

ขากลับเราสองคนแวะดื่มน้ำผลไม้ที่ร้านกาแฟ
ยูกิจึงสั่งเพิ่มตั้งสองแก้ว เธอบอกว่าระยะนี้อากาศร้อน
ทุกวันเลยคอยแห้งจนทนไม่ไหว
ต้องดื่มน้ำชดเชยในส่วนของลูกด้วย ลำบากแยะเลย!

● เร็น

17 Aug 2009

และแล้วก็มาถึงวันที่ 3 กันยายนซึ่งใกล้กำหนดคลอด
เกิดความผิดปกติกับยูกิ

‘ภาวะซีมเศร้าก่อนคลอด’ 3/9/2009

วันนี้จู่ๆ ยูกิจังก็ร้องไห้
ลองถามเหตุผล เธอก็ไม่ยอมบอก ผมสงงไปเลย...
น่าจะเป็นเพราะภาวะซีมเศร้าก่อนคลอดครับ

ผมลูบหลังเธออยู่ข้างๆ จนเธอสงบลง
อีกไม่นานจะคลอดแล้ว มีหลายอย่างที่น่ากลุ้ม

ผมเองก็ต้องปรับปรุงตัวให้เป็นผู้ชายที่พึงพาได้มากกว่า
นี้...

● เร็น

03 Sep 2009

‘ภาพวาดของทารก’ 4/9/2009

ยูกิจิ้งรำเริงสดใสแล้ว กลับตาลปัตรจากเมื่อวานเลยครับ!
แถมเธอยังวาดรูปหลังจากไม่ได้วาดมานานด้วย!

น่ารักสุดๆ! เธอวาดทารกน้อยที่จะเกิดมาตามจินตนาการ
ของตัวเอง
พอผมถามว่าทำไมใส่ชุดซานต้าละ เธอตอบว่า “เพราะ
เด็กคนนี้เป็นคุณซานต้าของพวกเรา”

ผมใช้ความคิดเล็กน้อย แล้วในที่สุดก็เข้าใจความหมาย!
เพราะเราสองคนรู้เรื่องตั้งห้องในวันคริสต์มาสปีที่แล้ว
นี่นะ!

ผ่านมาเก้าเดือนแล้วเหอ! เหมือนจะยาวนาน แต่ก็
เหมือนจะสั้นนิดเดียว...